

LBRIIS

We know
books

Editura NEUMA
Strada Libertății, nr. 188
Apahida, Județul Cluj

Editor: Andrea H. Hedeș
DTP: Gelu Iordache
Fotografii de copertă: Dan Colisnic

Descrierea CIP a Bibliotecii Naționale a României
Grădinaru, Maria
Cactusul de la etajul doi / Maria Grădinaru. - Apahida :
Neuma, 2022
ISBN 978-606-9610-15-2

821.135.1

MARIA GRĂDINARU

Cactusul de la etajul doi

Editura
NEUMA
2022

Cuprins

poem pentru derutat cititorul	5
naivitate	6
la bloc	7
poveste de seară	9
cactusul de la etajul doi	10
învinș	11
orașele	14
ars poetica	15
taina petei de cerneală	16
viziune	17
distanță	18
somație	19
incertitudine	20
singurătate de mucava	21
pe strada ta	22
intrus	23
necunoscuta	24
singurătate cu aripi	25
update	26
claritate	27
ademeniri	28
vers îndrăgostit	29
insula	30
cântec de pus sub pernă	31
amnezie	32
sentință	33

aer și atât	34
luna	35
diferență	36
mea culpa	37
akedia	38
plasă de siguranță	40
catedrală	41
moarte	42
salcie	43
decembrie	44
variațiuni	45
la plecare	46
cântec	47
restart	48
de leac	49
balanța	50
singurătate	51
pescărușul	52
incantație	53
destăinuire	54
în tramvai	55
reproș	56
fabrica de visuri	57
joacă	58
de toamnă	59
apel respins	60
tâlc	61
promenadă	62
perseverență	63
rătăcire	64
dacă	65

sabotaj	66
apocalipsa de sâmbătă	67
între anotimpuri	68
miraj	69
de iarnă	70
unde	71
psalm	72
tăceri împreună	73
poem pandemic 1	74
poem pandemic 2	75
migrenă	76
migrenă cu ștaif	77
distopie	78
mimetism	79
toamna	80
prognoză	81
poezia de la miezul nopții	82
intrusă	83
dicteu	84
cheia	85
revoltă	86
exercițiu morbid	87
îndoială	88
despre fericire cu ochii închiși	89
domestic	90
fulgurație	91
fine	92
indiferență	93
anotimpuri	94
insomnie	95

poem pentru derutat cititorul

în lumea asta
de ucis suflete
îmbrățișez mereu visele
pe care nu le pot duce

apoi le las să plece

așa cum te las și pe tine
chiar dacă ai rămâne
o vreme suspendat
între aceste inutile cuvinte

nu te lăsa păcălit

poezia e mai mult decât poți citi
și mai presus decât ceea ce crezi că înțelegi

când scriu nu știu ce scriu
când citești nu știi ce citești

dar e bine
plutim pe aceleași ape

naivitate

tragi aer adânc în piept
îți spui
că e simplu

pui masca
să nu te recunoască vecinii
îndeși dragostea în câțiva saci de gunoi
îi duci la tomberon

te speli pe mâini
cum s-au spălat și alții
fără să știi
cu ale cui lacrimi
și ți-e bine

la bloc

singurătatea ta crește proporțional
cu numărul de prieteni pe rețelele sociale
iar tu începi să te simți tot mai mic
mai mic
mai mic

mai neînsemnat

până când îți dai seama că de fapt
asta ai căutat toată viața

să te micșorezi

vecinul de la unu
nu te lasă să te bucuri prea mult
de noua ta descoperire
și imediat ce te vede
îți spune

vai dom'le
dar ce mare ați ajuns
duduie internetul ăla de poezie
și dumneavoastră să nu ne spuneți
că sunteți așa un mare poet
poate vrem și noi să ne lăudăm
cu un selfie ceva
să știe lumea că locuim pe aceeași scară

te închei la haină
îți tragi gluga peste ochi
și speri să devii invizibil
ca o tristețe aruncată în mare
sau cel puțin
să îți cadă în cap ceva
care să te strivească de pardoseală
ca pe un gândac
care a îndrăznit cândva să zboare

poveste de seară

la ce sunt buni poeții
mamă
întreabă fetița

poeții nu sunt buni la nimic
dar pentru că ei nu știu asta
îi trimitem să ducă gunoiul
să facă piața
să stea de pază la mall-uri
așa cum fac eu cu taică-tu
când sunt sătulă de facturi neplătite
și de toată această poezie casnică
din care nu poți face nici măcar o ciorbă

nu-i adevărat
nu-i adevărat
țipă fetița

poeții nu sunt oameni
sunt ceva mai mult
sunt sigură
când tata mă ia în brațe
simt cerul
cum se zbate în piept
de parcă stă să se nască alt cer

cactusul de la etajul doi

zi de zi
același gri depresiv
îmi asfaltează privirea

nimic mai trist
decât această nemișcare a mea
din care răsar spinii singurătății

uneori înfloresc
iar lumea se colorează
în roșu

învins

o alertă
două
x la puterea n alerte
fac telefoanele
să spargă la unison liniștea

după câteva zile
te obișnuiești
nu le mai dai importanță
neobișnuitul devine obișnuință
la fel ca băutul cafelei dimineața
începi să percepi botnița
ca pe o apărătoare de frig
te miri chiar
cât e de bine să respiri aerul
care ți-a vizitat plămânii
mai des decât ți-ai vizitat tu mama

canalele de știri
au devenit precum plăcile de pick-up zgâriate
covid
covid
covid
pandemie
pandemie
pandemie
aceleași cuvinte repetate la nesfârșit

va fi bine îți spui
în timp ce neuronii tăi
își adulmecă sfârșitul

cum te simți azi
te întreabă o prietenă
iar tu îi răspunzi
excelent
cu ochii atinși de întuneric
mimezi excepționalul
iar asta se vede din avion
da da din avionul uitat
de copilul plecat peste mări și țări
dar tu
ești bine
foarte bine
ți-ai pus inima
între câteva pungi cu naftalină
ca s-o găsească întreagă
la întoarcere

un râs grotesc îți invadează mintea
însă buzele tale nimic
nici măcar batman nu schițează
batman
batman
subconștientul tău invocă moartea
ca pe un super erou
care să te salveze
din acest purgatoriu fără mască

uite a răsărit soarele
te bate prietenește o voce pe umăr
începi să crezi că ai halucinații
și te izolezi de bună voie
în bibliotecă
nici apă nu-ți trebuie
numai lumină
numai lumină